

Zbiór Orzeczeń

Sprawa C-18/16

K. przeciwko Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez rechtbank Den Haag zittingsplaats Haarlem)

Odesłanie prejudycjalne – Normy dotyczące przyjmowania wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową – Dyrektywa 2013/32/UE – Artykuł 9 – Prawo do pozostania w państwie członkowskim do czasu rozpatrzenia wniosku – Dyrektywa 2013/33/UE – Artykuł 8 ust. 3 akapit pierwszy lit. a) i b) – Zatrzymanie – Weryfikacja tożsamości lub obywatelstwa – Uzyskanie informacji, na których opiera się wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej – Ważność – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuły 6 i 52 – Ograniczenie – Proporcjonalność

Streszczenie – wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 14 września 2017 r.

Kontrole graniczne, azyl i imigracja — Polityka azylowa — Normy dotyczące przyjmowania wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową — Dyrektywa 2013/33 — Artykuł 8 ust. 3 akapit pierwszy lit. a) i b) — Zatrzymanie wnioskującego o udzielenie ochrony międzynarodowej, w celu ustalenia lub weryfikacji jego tożsamości lub obywatelstwa lub w celu uzyskania informacji, na których opiera się jego wniosek, a których uzyskanie w inny sposób byłoby niemożliwe — Ocena ważności tego przepisu w świetle art. 6 i 52 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej — Ważność

[Karta praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 6, art. 52 ust. 1, 3; dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/33, art. 8 ust. 3 akapit pierwszy lit. a), b), art. 9 ust. 1]

Badanie art. 8 ust. 3 akapit pierwszy lit. a) i b) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/33/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia norm dotyczących przyjmowania wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową nie wykazało istnienia żadnej okoliczności mogącej mieć wpływ na ważność tego przepisu w świetle art. 6 i art. 52 ust. 1 i 3 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

W tej kwestii należy wskazać, że ograniczenie wykonywania prawa do wolności wynikające z art. 8 ust. 3 akapit pierwszy lit. a) i b) dyrektywy 2013/33 jest przewidziane w akcie ustawodawczym Unii i nie narusza istoty prawa do wolności gwarantowanego w art. 6 karty. Artykuł 8 ust. 3 akapit pierwszy lit. a) i b) tej dyrektywy nie podważa bowiem gwarancji tego prawa oraz, jak wynika z brzmienia tego przepisu i motywu 15 wspomnianej dyrektywy, przyznaje on państwom członkowskim możliwość zatrzymania osoby ubiegającej się o azyl wyłącznie ze względu na jej indywidualne zachowanie i w wyjątkowych okolicznościach, o których mowa w tym przepisie, podlegających ponadto szeregowi warunków określonych w art. 8 i 9 rzeczonyj dyrektywy (zob. analogicznie wyrok z dnia 15 lutego 2016 r., N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, pkt 51, 52). W tym kontekście należy zauważyć, że zarówno

z brzmienia i kontekstu, jak i z genezy art. 8 dyrektywy 2013/33 wynika, że uprawnienie to wiąże się z koniecznością spełnienia szeregu warunków mających na celu ustanowienie ścisłych ram korzystania z takiego środka.

Ograniczenia w wykonywaniu prawa przyznanego w art. 6 karty wprowadzone przez art. 8 ust. 3 akapit pierwszy lit. a) i b) tej dyrektywy nie są też nadmierne w stosunku do zamierzonych celów. W tej kwestii należy zauważyć, że rzeczony art. 8 ust. 3 akapit pierwszy lit. a), jak również jego lit. b), dokonuje odpowiedniego wyważenia między z jednej strony celem realizowanym w interesie ogólnym, polegającym na prawidłowym funkcjonowaniu wspólnego europejskiego systemu azyłowego, umożliwiającym przyznanie ochrony międzynarodowej wnioskodawcom, którzy rzeczywiście jej potrzebują i odrzucenie wniosków tych, którzy nie spełniają warunków jej przyznania, a z drugiej strony – ingerencją w prawo do wolności, jaką jest zatrzymanie. O ile bowiem prawidłowe funkcjonowanie wspólnego europejskiego systemu azyłowego wymaga faktycznie, by właściwe organy krajowe dysponowały wiarygodnymi informacjami dotyczącymi tożsamości lub obywatelstwa osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową oraz informacjami, na których opiera się wniosek, o tyle przepis ten nie może stanowić uzasadnienia dla stosowania środków polegających na zatrzymaniu bez uprzedniego sprawdzenia przez te organy, że środki te są proporcjonalne do zamierzonych celów.

(zob. pkt 35, 41, 47, 48, 54; sentencja)